

Săptămânal
de
informații
și
investigații

f LERT f

APARE
MIERCUREA!

Director: George Dora
Director executiv: Sorin V. Teodorescu

an 1 • nr. 19 • 19 - 25 octombrie 2005 • 12 pagini • 50 bani (5.000 lei vechi)

EDITORIAL

Bunicuța vs. Prostănacul

CLAUDIU BRAN

Așa cum era de așteptat, palma pe care fostul președinte al României și fostul singur anunțat candidat la conducerea PSD a primit-o din partea colegilor săi de partid nu va fi nici uitată, nici iertată. În primele zile după incredibilul rezultat al alegerilor din partid, absolut toată lumea cădea de acord că PSD-ul se va rupe în două, partea „greilor” urmându-l pe fondatorul formațiunii politice. Între timp, Bunicuța și-a văzut de treabă, a mai ajutat-o pe Nina pe la bucătărie, una-alta. Din când în când, mai intra în vizorul presei cu câte o declarație despre „Prostănac”, cu câte o audiere pe la Parchet, ba chiar și cu polul ăsta nou unde face din nou echipă cu cel pe care l-a sacrificat fără scrupule când a fost la o adică. Liderii ăștia noi ai PSD au răsuflat ușurați, apoi au început să se plictisească și să răcnească la reprezentanții Puterii că nu pot face nimic fără ei, că sunt dobitoci, dictatori și așa mai departe. „Mircea Geonană este handicapat din punct de vedere al experienței politice” s-a auzit, săptămâna trecută, o voce suavă, care nu uită și nu iartă niciodată. „Ori să fie reconfirmată actuala echipă, și atunci se liniștesc apele, ori nu este confirmată și va fi aleasă altă echipă, și atunci tot se limpezesc apele”, s-a auzit și vocea altui „greu”, Antonie Iorgovan. Speriați, nenea președintele de partid și adjunctul său, băiatul cu ouăle, au aflat că oamenii Bunicuței încing spiritele oamenilor din teritoriu, anunțând că se pregătesc de congres. Unul extraordinar, unde trădătorii ar urma să fie judecați, condamnați și executați, conform unor învățături pe care Bunicuța și le-a însușit mai demult, la Moscova. „Cine dorește congres să-l organizeze la partidul pe care-l moșește”, i-a sărit la gât Năstase. „Este omul care întotdeauna va fi fondatorul partidului nostru, indiferent dacă uneori ne deranjează ceea ce spune sau ceea ce face” a cam dat-o la întors Geonană. Oricum, e sucăr mare la PSD. Dacă Bunicuța n-a stat degeaba până acum, va fi congres. Iar dacă va fi congres, nu-i văd bine nici pe „arogant”, nici pe „handicapat”. Și nici pe-ai lor. Dumnezeu cu mila!

⇒ **ANALIZĂ** | **Doctrina politică, o expresie absolut necunoscută în România**.....2

⇒ **HI-TECH** | **Noua tehnologie face minuni**.....5

⇒ **TOP SECRET** | **Agenții noștri ilegali – adevărații 007 (XV)**.....6-7

⇒ **DOSAR** | **UM 0110, așa-zisa unitate anti-KGB (VI)**.....10

⇒ **SUB LUPĂ** | **Primari și primari**....11

Dreapta extremă din România

pag. 3

Aurel Rădulescu, Noua Dreaptă, Ioan Coja, Cornel Bracăș, Gigi Becali, Marian Enache, Marian Munteanu, Garda de Fier, Gregorian Bivolaru și „colonelul Dumitrescu” au un punct comun.

INVESTIGAȚII | pag. 9

Moldova, miza unui joc România-Rusia

HI-TECH | pag. 4

Interceptarea ilegală a comunicațiilor

Doctrina politică, o expresie absolut necunoscută în România

Probabil că afirmația din titlu pare superficială sau chiar gratuită, dar lucrurile nu stau tocmai așa. Este interesant de văzut fața românului căruia i-a picat în mână un curs sau un tratat de politologie și realizează ce este aceea doctrină. Când vede ce diferențe există,

când el știe că politicianul român schimbă partidele, deci și convingerile, ca pe ciorapi. Când vede că, în România, diferențele dintre teorie și practică sunt ca de la cer la pământ. Când înțelege că unele partide nu se pot alia, pentru că, teoretic, se resping. Și cu toate ace-

tea, se poate. Ca un exemplu, ultima săptămână a arătat că negocierile dintre PNL și PSD, nerecunoscute de nici una dintre părți, chiar au avut loc.

Moștele sfântului politician

Baie de mulțime s-a numit excursia politicianilor noștri la Iași în momentul în care zeci de mii de amărăți veniseră să se roage aici. Pentru că altfel, dacă ar fi venit tot în calitate de credincioși, umilii noștri politicieni ar fi stat și la coadă, o zi, două sau trei. După aceea, PSD-ul, dacă tot era toată presa la Iași, a pus și de o conferință de presă. Și ca să arate că partidul e plin de dragoste și unitate, Geoană, Năstase și Tănăsescu au decis să apară împreună.

„Partidul Social Democrat s-a angajat să ia în serios rolul de partid de opoziție și va prezenta oferta politică a unei formațiuni care luptă pentru o Românie echitabilă și prosperă. (...) Vrem să transmitem un

mesaj legat de unitatea și coerența PSD“, a spus Geoană, încercând să nu abordeze absolut deloc tema congresului extraordinar al partidului, temă care a ținut prima pagină a ziarelor săptămâna trecută. Totuși, la insistențele ziariștilor, președintele PSD a acceptat că o „situație politică extraordinară“ ar putea apărea anul viitor. „Este foarte posibilă organizarea unor alegeri anticipate anul viitor. În acest caz, vom organiza un congres extraordinar pentru a analiza scorul obținut la anticipat“, a declarat Geoană.

Următoarea țintă: Stoilojan

„Consilierul prezidențial Theodor Stoilojan contestă dreptul constituțional al românilor de acces la sistemul public de sănătate prin declarațiile sale, prin care sugera retragerea statutului din sistemul asigurărilor sociale de sănătate. (...) Nu înțeleg ce caută un consilier prezidențial în politica guvernului. Este un semn că Băsescu vrea să preia conducerea și la Palatul Victoria“, s-a supărat apoi Geoană pe faptul că un consilier prezidențial a avut tupeul să-și spună părerea proprie despre o problemă arzătoare a țării.

Cam în același timp, de această dată la Pitești, un alt politician declanșa un atac furi-bund asupra președintelui.

Contrar oricărei așteptări, era vorba despre un liberal cu rang mare, Ludovic Orban.

„De nouă luni îi transmit președintelui Traian Băsescu că a ajuns acolo doar datorită susținerii PNL. Dacă nu s-ar fi retras Theodor Stoilojan, noi am fi dat președintele României“, a afirmat liderul liberalilor bucureșteni. „Suntem sfidați de aceiași oameni care și-au bătut joc de noi în ultimii patru ani. Ne sfidează un Ilie Botoș, care se plânge acum de presiuni politice din partea unui deputat liberal. Ar trebui să-i fie rușine celui care, cu mâna la chipiu, executa comenzile PSD și ne chema la Parchet. (...) Traian Băsescu ar trebui să se ralieze politicii Alianței și coaliției și să nu se mai ocupe cu baloane de săpun. Iar dacă nu, PNL trebuie să-și pregătească un candidat propriu la președinția României. (...) Ar trebui să ne schimbăm strategia față de PD. Am fost fideli până acum. Nu zic să se rupă alianța, însă ea nu poate dura dacă doar unul câștigă, iar celălalt tot încasează, dacă noi tăcem și înghițim la nesfârșit lucruri care ne deranjează“, a mai declarat liderul liberal.

Fără comentarii.

Năstase a rămas fără ouă

Pe de altă parte, Năstase a găsit și un motiv pentru întâlnirile cu liderii PNL: gripa aviară

și frontul comun pe care trebuie să-l facă toată clasa politică. „Gripa aviară nu este doar un bulgăre de zăpadă care se rostogolește geografic și poate lovi orice regiune a țării. O eventuală epidemie poate avea implicații nebănuite. Ea este deja o miză în războaiele economice din întreaga lume. De aceea, propunem un armistițiu politic și constituirea unui grup de analiză împreună cu actuala putere, care să găsească răspunsurile cele mai adecvate la această problemă“, a declarat Năstase.

Apoi, glumeț cum îl știm, numărul 2 în PSD a explicat propunerea de a-l declara pe Traian Băsescu cetățean de onoare al comunei Cornu: „Primarul comunei Cornu a venit cu această propunere. Acesta s-a arătat încântat de publicitatea pe care a făcut-o comunei președintele Băsescu, prin dese referiri la ferma pe care o dețin acolo. Ca urmare a acestei publicități gratuite, au crescut foarte mult prețurile terenurilor din zonă, la fel și încasările la bugetul Primăriei Cornu“.

Cât privește pericolul la care ar putea fi expus Năstase, ca și crescător de găini, se pare că și această problemă s-a rezolvat. „Am donat găinile unor familii nevoiașe din 10 sate din județul Prahova, după recentele inundații“, ne-a liniștit (încă) președintele Camerei Deputaților.

DEPARTAMENTUL ANALIZĂ

CABINET DE AVOCATURĂ Ioan Crețu

- ◆ asistență juridică în procese penale, civile, comerciale
- ◆ înființări societăți comerciale
- ◆ acte adiționale
- ◆ redactări, atestări acte

Str. Viorele nr. 34, bl. 15, sc. 4, parter, ap. 108,
Sector 4, București
Telefon/fax: 021/330.36.47
Mobil: 0744.121.291

ALERTA

Tel.: 0740.597.158; 0721.416.468;
0742.209.864

alerta_2005@yahoo.com

Plătim cash orice informație

EDITAT DE
SSP GUARD SERV SRL
Str. Blăjeș nr. 2,
sector 3, București

DIRECTOR:
George Dora

DIRECTOR EXECUTIV:
Sorin V. Teodorescu

REDACTOR-ȘEF:
Claudiu Bran

CONSILIERI:
Ioan Crețu, Dionisie Hagi

REDACTIA:
Iulia Gorzo, Paul Cerna, Ștefan
Jora, Daniel Bălan, Mihai Vlad,
Ionel Hrynczuk, Daniel Alexandru,
Dorel Moldovan, Dumitru Preda,
Vicențiu Constantin, Eugen Mușat

DIFUZARE:
SC ANOTA IMPEX SRL

DTP:
Omni Press & Design

TIPAR:
Cromoman SRL

Dreapta extremă din România

Ar fi absurd să vorbim despre un pericol iminent, din punct de vedere al siguranței naționale, revenirea pe scena politică a formațiunilor extreme de dreapta, de sorginte neo-nazistă sau neo-legionară. Cu toate acestea, prin absența regretabilă pe eșichierul politic al unui autentic partid de stânga (PSD-ul refuză sau efectiv nu se poate reforma), nu poate fi exclusă posibilitatea ca o parte însemnată a nemulțumirilor populației să fie preluate de formațiuni de extremă dreapta, fie declarate ca atare, fie camuflate sub aparența unor fundații în aparență nevinovate.

Becali și legionarii

Există o singură formațiune neo-nazistă românească (nu știm dacă a mai reușit să se reînscrisă ca și partid politic), Partidul Noua Dreaptă, condus o perioadă de Cornel Brahaș. Se pare că adevăratul conducător al acestei formațiuni este Claudiu Mișuțiu, secretar general al partidului, care trăiește în Germania, fiind un apropiat al neo-naziștilor din această țară, NPD. Mișcările neo-naziste din Europa au constituit un gen de internațională, numită Falanga Europeană, din care face parte și Noua Dreaptă din România.

Ideologul oficial al Noii Drepte este profesorul Ion Coja, președinte al Vetrei Românești, filiala municipiului București. Partidul Noua Dreaptă a încercat o apropiere cu Partidul Noua Generație, condus de Gigi Becali. Deși nu s-a realizat o alianță propriu-zisă, nu este un secret pentru nimeni faptul că Gigi Becali este un adept dacă nu al ideologiei, cel puțin al terminologiei legionare.

Încercări multiple

Interesant, dar Brahaș a cedat la un moment dat partidului lui Marian Enache, care i-a schimbat numele în Partidul Noua Democrație. În urma acestei manevre, Brahaș a fost numit vicepreședinte al noului partid și președinte al unei filiale dintr-un sector al Bucureștiului.

Tentative de înființare a unor partide de extremă dreaptă (fără a avea nimic comun cu dreapta naționalistă sau cu dreapta liberală) au mai existat după 1990. Este notorie încercarea lui Marian Munteanu, fostul lider al Pieței Universității, sprijinit de profesorul Virgil Măgureanu, fost director al SRI, de a lansa o astfel de formațiune și de a propune un candidat propriu la președinția României.

Imediat după revoluția din decembrie 1989, Iosif Constan-

tin Drăgan, fost legionar, fugit în Italia, ajuns mare om de afaceri și ulterior apologet al lui Nicolae Ceaușescu, revine în România și încearcă confiscarea mișcării naționaliste pe cale de a se constitui. Se va mulțumi în final cu titlul de președinte de onoare al Vetrei Românești.

Garda de Fier

Legionarii din țară și din emigrație încearcă la rândul lor să reconstruiască Garda de Fier. Ca de obicei, apar disensiuni între adepții lui Horia Sima și cei ai lui Corneliu Zelea Codreanu. Se constituie formațiunea lui Sura, sprijinită financiar o vreme de Giovanni Becali. La limita dintre legal și conspirativ se constituie o fundație condusă de un anume Nicolau, despre care cercurile legionare susțin că ar fi executorul testamentar al lui Horia Sima.

S-a vorbit, inclusiv de la înalt nivel (vezi declarația lui Ion Iliescu din seara zilei de 13 iunie 1990) despre implicarea elementelor legionare în dezordinile din Piața Universității. Apariția lui Marian Munteanu peste ani de zile în calitate de lider al unei formațiuni de extremă dreaptă pare să confirme declarația fostului președinte al României, în sensul unei anumite infiltrări legionare a Pieței Universității. O apariție ciudată în zona extremei drepte a fost guru-ul Gregorian Bivolaru, lider spiritual al Mișcării de Integrare în Absolut. Din păcate, acest aspect a fost neglijat de anchetatorii lui Gregorian Bivolaru, care s-au mulțumit cu aspectele legate de coruperea sexuală a unor minore, Bivolaru a editat una dintre cele mai dure reviste anti-masonice și anti-europene din România, ceea ce ar fi trebuit să ridice semne de întrebare celor care s-au ocupat de investigarea fenomenului MISA.

Cultul mareșalului Antonescu

Un fenomen conexe dezvoltării extremei drepte după 1990 l-a constituit cultul mareșalului Antonescu, promovat inclusiv de ofițerii superiori din Ministerul Administrației și Internelor (vezi bustul mareșalului de la Slobozia, turnat la inițiativa unui general de poliție). A fost nevoie de intervenție externă, pentru ca guvernarea să interzică cultul lui Antonescu și să recunoască participarea României la Holocaust.

În prezent, mișcarea neo-legionară din România este sondată de emisari ai unor formațiuni neo-naziste din Europa și din SUA. Ultima apariție în

Preotul Aurel Rădulescu

domeniu este preotul Rădulescu, fost candidat independent la președinția României. Originar din comuna Ionești, județul Vâlcea, Rădulescu s-a stabilit în SUA, înainte de 1989, în împrejurări suficient de neclare pentru a fi suspecte. Revine în țară, și în 1991, după lovitura de stat condusă de persoane oculate, dar executată de Miron Cosma, atrage atenția cu un virulent discurs antisemit. Încearcă o apropiere de PUNR, dar este respins de generalul Chelaru. După grațierea lui Miron Cosma, face parte din delegația ad-hoc care îl întâmpină ca pe un erou pe fostul lider al minerilor la eliberarea din penitenciarul Rahova.

Consilierul preotului Rădulescu este Virgil Dumitrescu, fost expert în Parlamentul României, care în timpul crizei ostaticilor români din Irak a dezinforma serviciile secrete, fiind citat de președintele Băsescu, drept „un oarecare colonel Dumitrescu”.

Este de datoria serviciilor secrete și obligația societății civile de a monitoriza mișcările de extremă dreaptă și a pune în gardă opinia publică față de o posibilă recrudescență a mișcărilor neo-naziste pe teritoriul României.

GEORGE DORŃI

Interceptarea ilegală a comunicațiilor

Poate și pentru că înainte de '89 românului i se încălca frecvent intimitatea, de la ascultarea telefonului la deschiderea corespondenței, nu este de mirare că teama de interceptare a comunicațiilor de orice fel este mai pregnantă la noi decât aiurea. Mai ales că fiecare dintre noi, de la pensionar la elevul de clasa întâia posedă propriul celular, microfoane și reportofoane miniaturale găsești cam pe toate drumurile, iar computerul nu mai reprezintă o enigmă pentru mai nimeni. Acesta este motivul pentru care „Alerta” vă prezintă un serial din care veți afla cum vă pot fi interceptate convorbirile, fax-urile sau e-mail-urile, dar și cum vă puteți apăra de aceste violări ale intimității. Iar, pentru exemplificare, vă vom oferi cazuri concrete rezolvate de SRI.

Mijloace neconvenționale

Chiar dacă „bătrânul” microfon a ajuns să măsoare doar câțiva milimetri, putând fi ascuns oriunde, moda peretilor de microbeton (jumătate microfoane, jumătate beton, cum spunea un banc la modă cu ceva ani în urmă) a cam trecut. Cei care sunt curioși să afle „pe nașpa” secretele altora au trecut la metode mult mai moderne și mai sofisticate. Multe dintre aceste aparate pot fi găsite și comandate prin Internet, sau de la magazinele de specialitate occidentale.

Geamul ferestrei unei încăperi poate fi transformat oricând într-un spion conștiincios și perfect. Astfel, vibrațiile foii de sticlă provocate de zgomotele din interior pot fi „citite” cu ajutorul unei raze laser. Un computer conectat la acest laser transformă vibrațiile insesizabile ale geamului în cuvinte.

Un microfon direcțional poate capta discuții purtate la sute de metri distanță, iar semnalele electromagnetice emise de un fax sau un computer care funcționează pot fi interceptate și, cu ajutorul lor, se pot reconstitui imaginile transmise sau cele afișate pe display.

Sistem global de „supraveghere strategică”

În ultimii ani se vorbește tot mai mult despre existența unui sistem de supraveghere globală, care ar putea afecta orice persoană care comunică prin telefon, fax și e-mail. Mesajele care conțin anumite cuvinte-cheie, cum ar fi „terrorist”, „plutoniu”, „heroină” sau „drog”, ajung pe mâna unui operator uman. De aici, dacă mesajul este, într-adevăr, periculos, acesta ajunge la serviciile secrete. Identitatea celor care au trimis, respectiv au recepționat acest mesaj este făcută și ea cunoscută aceluiași servicii.

Telefonul fix, cea mai sigură și ușoară „victimă”

Telefonul fix poate fi ascultat oricând, fără măcar ca cel care face acest lucru să posede cine știe ce cunoștințe. Un circuit suplimentar se poate conecta ușor peste circuitul de bază, ori din cutia terminală, ori pe traseu. Să nu uităm că în România se pot vedea pe multe blocuri fire de telefon „pozate” pe blocuri. Urcând pe acoperișul unui bloc, oricine poate conecta un telefon sau un aparat de înregistrat la telefonul unui locatar. Din cutia terminală se pot face legături către un alt apartament, iar dintr-o centrală telefonică, vorbele rostite la telefon pot ajunge, practic, oriunde în oraș.

Pentru cei care posedă o minte puțin mai perversă, există și posibilitatea ca telefoanele „comercializate punctual” (oferite spre vânzare unei anumite persoane sau societăți comerciale) să fie prelucrate din start, să conțină, adică, ceva în plus. „Ceva” cu ajutorul căruia să se poată asculta convorbirile, dar și tot ce se întâmplă în jurul telefonului.

Telefonul Cordless poate fi interceptat și de un copil

Telefonul clasic este un aparat de care, printr-un fir, este legat un receptor. Lungimea relativ scurtă a firului face ca mobilitatea celui care îl folosește să fie restrânsă la câteva zeci de centimetri. Telefonul de tip cordless este un aparat care funcționează tot într-o rețea de

telefonie fixă, dar oferă utilizatorului posibilitatea de a se îndepărta de priza telefonică. În fapt, utilizatorul se poate plimba prin toată casa, în timp ce vorbește la telefon. În România, aceste aparate sunt folosite de un număr destul de mare de persoane. Cei care cumpără țin ca raza de acțiune a telefonului să fie cât mai mare. Practic,

cele două componente ale telefonului de tip cordless, baza și receptorul, comunică între ele prin unde radio. Aceste unde sunt propagate pe distanțe de zeci, uneori sute de metri. O persoană dotată cu un receptor special, sau chiar cu un aparat de același tip, poate intercepta orice comunicație care se efectuează folosind acest aparat.

Să nu mai spunem despre faptul că multe dintre aparatele aflate pe piața românească în acest moment nu respectă nici banda de emisie (frecvența) și nici puterea de lucru aprobate de legile în vigoare.

În numărul viitor, despre vulnerabilitățile telefoniei mobile și ale Internetului.

CLAUDIU DRĂGĂ

Un detectiv sau un obsedat pot face oricui viața amară

Intimitatea persoanei mai există doar în mintea naivilor

La prima vedere, o pereche de ochelari, un telefon mobil, o carte de credit sau o jucărie de pluș nu reprezintă absolut nimic ciudat. Aceste lucruri obișnuite nu atrag nimănui atenția. În realitate, ochelarii pot avea ascunse în rame o cameră video și un microfon, iar cartea de credit transmite imagini la câteva sute de metri, acolo unde se găsește un receptor, de regulă tot miniaturizat. Sunt metode neconvenționale cu ajutorul cărora o persoană care și le procură poate penetra nestingherită și cu șanse maxime de reușită intimitatea unei alte persoane. Iar cum, în România, sub denumirea de firmă de securitate și pază se poate ascunde orice, iar mai toate aceste firme și-au procurat aparatură modernă, gândește-te că, în orice moment, cineva poate fi cu ochii pe tine.

CLAUDIU BRAN

Ochelari cu microfon și cameră video. Lentilele sunt helio-mate, ochelarii putând fi de vedere sau de soare. Imaginile și sunetul pot fi ori înregistrate de către un videocasetofon în miniatură, fie transmise către un receptor aflat la o jumătate de kilometru depărtare.

Multe discuții au fost la noi despre posibilitatea de a asculta convorbirile efectuate la telefonul mobil. Aparatul se numește scanner de frecvență și costă doar 300 de dolari. Poate asculta orice telefon celular sau cordless (telefon fără fir) care funcționează în benzile de frecvență de 800/900 MHz. Adică exact frecvența folosită de GSM-ul din România.

Și nu se interceptează doar ce spune posesorul telefonului, ci întreaga discuție.

Un banal stilou poate fi, de fapt, un transmțător audio. Nimeni nu devine curios sau neliniștit la vederea unui stilou. Măsoară 13 cm, iar bateriile ascunse în el rezistă 100 de ore. Un receptor aflat la maximum 300 de metri face ca orice șoaptă să se audă perfect.

Tot pentru interceptarea telefoanelor, există aparate chiar și mai performante. Cel din imagine monitorizează 20 de numere de mobil. Se introduc numerele în memorie după ce a fost scanată frecvența. Atunci când unul dintre telefoanele urmărite este pus în funcțiune, pe ecran apare numărul acestuia, iar convorbirea este automat înregistrată. Chiar și tonurile trimise pentru a asculta mesajele de pe robot sunt înregistrate, ceea ce duce la aflarea rapidă a parolei.

O cameră video poate fi ascunsă chiar și în banala și aparent inofensivă carte de credit. Grosimea ei este de 7 mm și nici o sărmuliță nu se poate vedea. Mincamera transmite imaginile la o distanță de 30 de metri. Deschiderea lentilei este mai mică de un milimetru, mai precis 0,8 mm. Bateria, care și ea are

loc tot aici, asigură o funcționare a camerei de 3 ore. Receptorul, după cum se poate vedea, este și el extrem de mic.

O cameră video color care să transmită imagini la o distanță aprecia-bilă, acolo unde se poate găsi cineva cu un receptor, poate fi a s c u n s ă , practic, în orice. Chiar și într-o jucărie.

Pentru cazul în care cel de la celălalt capăt al firului telefonic nu trebuie să recunoască vocea, nici chiar cu aparatură specială, vocea poate fi schimbată cu ajutorul unui mic aparat. Cea a unui bărbat se poate transforma într-una de femeie și invers, iar distorsiunile nu există. Sunt 14 tipuri prestabilite de voce. Dispozitivul nu are nici un fir și poate fi folosit pentru orice tip de telefon, fix sau mobil.

Un banal telefon mobil este în realitate o adevărată cameră video. Lentilele camerei au diametrul unui ac. Este normal că nimeni nu va realiza că ține în mână altceva decât un telefon, chiar dacă îl va examina de aproape, cu atenție. Mai mult decât atât, semnalul audio-video (color, bineînțeles) este transmis pe patru canale, iar receptorul poate fi cuplat la un televizor, un videocasetofon sau chiar un calculator. Butonul de pornire și oprire a camerei este destul de bine ascuns, astfel ca cel care folosește telefonul să nu o pornească accidental.

De microfoane, ce să mai vorbim? Microfonul direcțional din imagine bate la peste 100 de metri.

Intimitatea absolută există doar în mintea naivilor.

Pentru telefonul fix, modalitatea de interceptare a convorbirii devine banală. Emițătorul din imagine se leagă pe cablul telefonic și se alimentează chiar de la acesta. Transmite orice convorbire în eter pe o rază de 250 de metri.

top secret

Agentii noștri ilegali – adevărații 007 (XV)

Încet, dar sigur, ofițerul recrutor și-l atrage astfel pe viitorul spion, ademenindu-l cu sume de bani din ce în ce mai mari, până ce acesta devine aproape dependent de clasicul drog fenician al tuturor timpurilor. Căci cine nu are nevoie de bani, într-o lume clădită pe nevoi materiale, pe datorii care apar mereu și care nu se pot

achita niciodată până la capăt, pe lux sau, pur și simplu, pe dorința de a avea mereu cât mai

El știe că lăsându-și partenerul să povestească întâmplări din viața sa, mai ales cea profesională, îl lasă de fapt să scape informații, cât mai multe informații

mult și mai mult, iar dacă viitorul spion este lacom ofițerul va ști, cu siguranță, să-i

exploateze acest viciu la maximum la orice întâlnire și pe parcursul întregii colaborări.

Un viitor spion vorbăreț și palavragiu va fi exploatat și mai ușor, iar costurile ofițerului

vor fi și mai mici pentru rezolvarea problemelor informativ-operative. Totul va depinde de ingeniozitatea cu care ofițerul va construi arta conversației. În general, orice om vrea să domine în orice conversație cu un partener și sunt foarte mulți cei care preferă să vorbească decât să-și asculte partenerul. În arta con-

versației, ofițerul trebuie să fie un orator desăvârșit, dar, în același timp, și un vulpoi docil, care se va preface permanent că-și ascultă partenerul cu o deosebită atenție. Scopul este nu acela de a-l înțelege, ci de a-l provoca să vorbească mult, chiar dacă debitează vrute și nevrute. El știe că lăsându-și partenerul să povestească întâmplări din viața sa, mai ales cea profesională, îl lasă de fapt să scape informații, cât mai multe informații. Căci orice întâmplare povestită de la locul de muncă se compune și din informații despre fapte și adevăruri din domenii secrete pe ușa cărora nu poți intra cu o altă cheie. Cele mai multe secrete profesionale se scurg astfel într-o formă de inconștiență, provocată însă cu multă subtilitate de un profesionist în arta exploatării în orb a unui partener vorbăreț.

încurajeze să vorbească mult, chiar dacă spune și prostii, căci el va scăpa sigur, inconștient, și acele frânturi de informații, date sau fapte pe care ulterior ofițerul știe să le lege, să le lipească și să refacă întregul, din care va ști sigur să tragă concluziile despre problemele care-l interesau. Exploatarea în orb nu va atrage niciodată atenția partenerului, care va trăi permanent cu falsa impresie că de fapt nu i-a spus nimic secret ofițerului și că toată povestea lui a fost deosebit de interesantă, iar el este un orator de invidiat, care captează atenția oricărui partener de dialog. Pentru un vorbăreț, care de multe ori este și fanfaron, este suficient să-i aduci complimente și să-l faci să creadă că tot ce spune este deosebit de important și prezintă un interes general, indiferent de tema abordată (vreme, sport, proble-

Exploatarea în orb nu va atrage niciodată atenția partenerului, care va trăi permanent cu falsa impresie că de fapt nu i-a spus nimic secret ofițerului

A exploata un asemenea partener în orb este pentru ofițerul recrutor o metodă mult mai ușoară de a obține informații la un preț derizoriu. Este suficient să-l laude continuu pe partenerul său de dialog și să-l

me mondene sau de familie, rețete culinare sau de creșterea viermilor de mătase, bancuri, întâmplări trăite în timpul școlii, în excursie sau mai ales la locul de muncă) și poți obține de la el o tematică foarte variată

top secret

de informații, pe care ulterior ofițerul abil le va analiza și clasa după natura și specificul fiecăreia.

faza aceasta trebuie depășită iar, cel care urmează a fi recrutat trebuie conștientizat că anumite aspecte din „povestirile“

Asemenea surse vor oferi fără prea mult efort informații despre un partener concurent, despre viața intimă a soției sau a unui soț infidel, despre o agenție sau firmă care deține date secrete în legătură cu un produs comercial sau despre un politician

Exploatarea în orb a guralivilor, a celor care consumă multe băuturi alcoolice sau droguri, a celor neglijenți în problemele de serviciu, dar care manipulează documente secrete de valoare, a lăudăroșilor în fața prietenilor sau amantelor constituie pentru un ofițer de informații cea mai ieftină sursă și metodă de a obține informații. O asemenea sursă trebuie doar cultivată treptat, căci informațiile vor fi mai mult decât gratuite. În inconștiența lor,

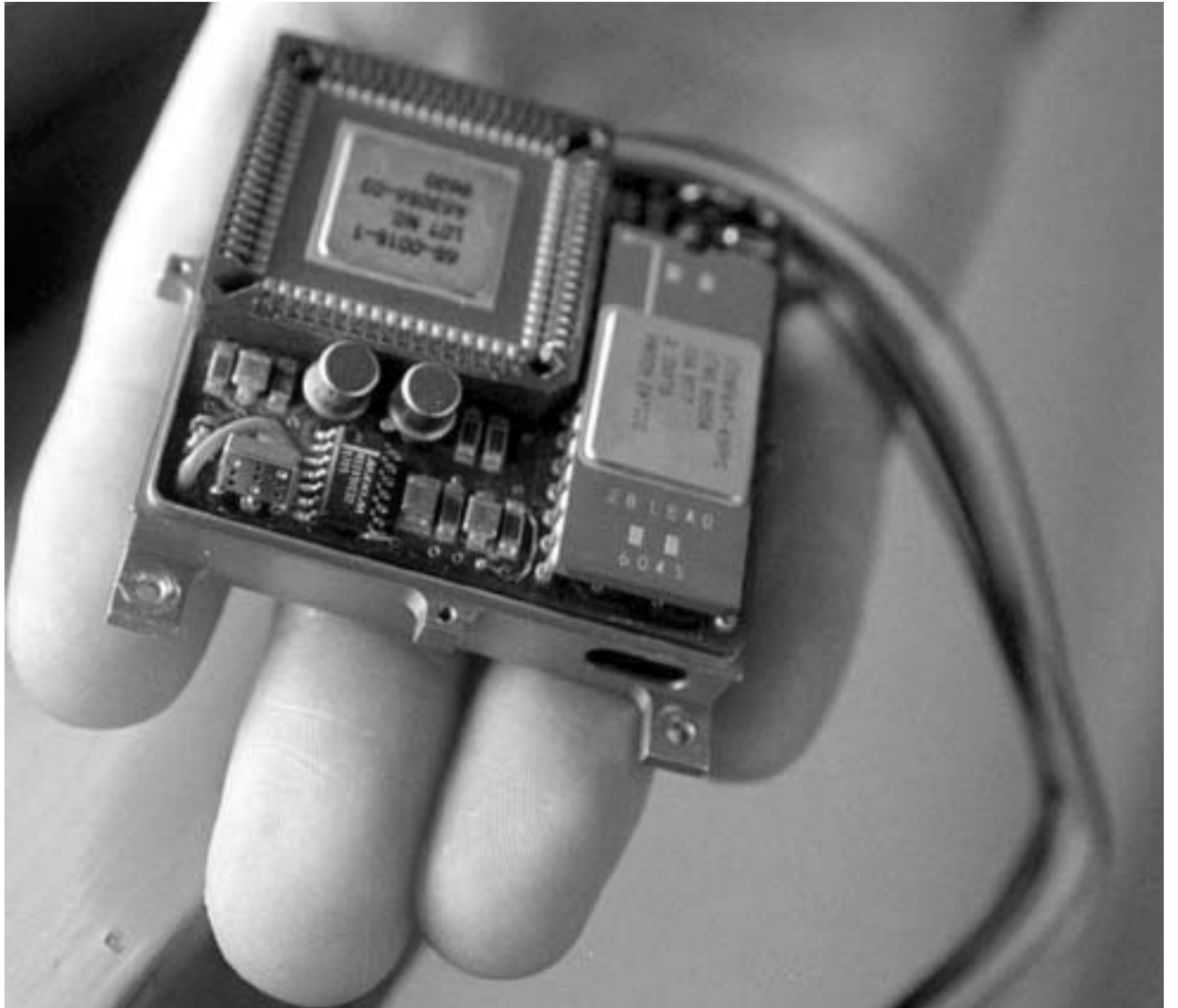
lui prezintă un interes mai mare, pentru care poate fi recompensat de către ofițer în funcție de valoarea informațiilor. În momentul în care viitorul spion clasic devine dependent de recompensele bănești ale ofițerului recrutarea se consideră aproape realizată, căci ea trece ușor de la faza de exploatare în orb și inconștiență la cea de schimb comercial direct, în natură: informații contra bani sau alte avantaje materiale, sentimentale sau de interes.

Justificările sunt necesare, pentru că viitorul spion începe să conștientizeze că orice informație vândută ofițerului este deja o formă de trădare

asemenea surse vor oferi fără prea mult efort informații despre un partener concurent, despre viața intimă a soției sau a unui soț infidel, despre o agenție sau firmă care deține date secrete în legătură cu un produs comercial sau despre un politician care pregătește o nouă lege în interesul său sau a unui grup de interese.

Bineînțeles că arta exploatarea în orb nu poate fi generalizată ca metodă de obținere de informații, iar la întâlnirea cu viitorul spion clasic, ofițerul își pregătește toate variantele cunoscute în domeniul muncii de informații. El prevede de la început că pot fi și situații în care la primele întâlniri de contact cu acesta îl va exploata în orb o perioadă de timp, dar că

Este deja faza în care ofițerul recrutor va fi nevoit să-i dea viitorului spion unele justificări psihologice pentru tot ce face ca să obțină informații de la locul de muncă, din mediile sociale, politice, comerciale sau de prieteni pe care le frecventează. Justificările sunt necesare, pentru că viitorul spion începe să conștientizeze că orice informație vândută ofițerului este deja o formă de trădare a șefilor săi, a colegilor de muncă, a prietenilor sau a celor din mediul în care va acționa pentru obținerea ei. În jocul pe care-l face cu viitorul spion clasic, ofițerul începe să simuleze și să afișeze față de el o falsă prietenie, bazată pe interese comune, pasiuni comune, simpatii, asemănări de caracter și

personalitate, obiective politice sau de grup comune. Toate aceste șiretlicuri doar pentru a-l atrage și mai mult pe acesta în capcana muncii de informații, în arta de a fura informații și a le vinde, căci în realitate ofițerul recrutor nu se va atașa niciodată, nici sentimental și nici emoțional, de viitoarea sa victimă.

În ecuația muncii de informații, ofițerul recrutor rămâne permanent o necunoscută pentru spionul clasic, care nu-i va cunoaște niciodată adevărata identitate, nici a lui personală și nici a serviciului de informații sau agenția pentru care lucrează. Ecuația muncii de informa-

ții va rămâne cu siguranță ca un triunghi echilateral, compus din ofițerul recrutor, spion și informație, trei laturi și unghiuri egale în mod permanent, dar cu doar două elemente cunoscute: spionul și informația.

Relația dintre ofițerul recrutor și spion ajunge astfel într-un punct în care devine pur profesională: o falsă prietenie bazată pe afaceri, care devine de o mie de ori mai bună decât o afacere bazată pe o prietenie sinceră

Ofițerul recrutor rămâne întotdeauna veriga necunoscută, situație justificată de un simplu adevăr, pe care el îl cunoaște și îl respectă cu sfințenie. Pentru

ofițer, orice spion este în general un trădător și cine trădează pentru a obține informații îl poate trăda și pe cel pentru care obține informații, deci și pe ofițer. Pentru el, acest adevăr, confirmat de istoria muncii de informații,

devine legea de bază, pe care nu are voie să o încalce niciodată și în nici o situație.

Relația dintre ofițerul recrutor și spion ajunge astfel

într-un punct în care devine pur profesională: o falsă prietenie bazată pe afaceri, care devine de o mie de ori mai bună decât o afacere bazată pe o prietenie sinceră. Ea va dura atât timp cât spionul prezintă interes informativ pentru ofițer. Când informațiile culese și predate ofițerului i-au rezolvat acestuia tematica impusă de serviciul de informații al căruia angajat este, relația se destramă și dispare aproape brusc, fără explicații, sau cu explicații la fel de bine legendate din partea ofițerului. (va urma)

SORIN V. TEODORESCU

Ultima întâlnire cu Agentul A007 (XII)

Am parcat mașina și am intrat în hotel. La recepție am găsit un plic cu un mesaj. Bunica mă ruga să-i mai caut un „medicament” pentru inimă. Mai specifica faptul că avea nevoie de vreo „șapte flacoane”. Am înțeles mesajul, dar l-am rugat pe recepționar să-mi spună cine-l primise. Mi-a spus că sunase pe la prânz o doamnă, care s-a recomandat ca fiind bunica mea, iar el consemnase rugămintea ei și pusese biletul în plic.

Mă tot gândeam la cele „șapte flacoane” ale „bunicii mele”, de fapt ale șefului meu direct din Centrala de informații, căci el era bunica

Am profitat de conținutul mesajului și i-am spus recepționarului că bunica era internată și nu se simțea prea bine, motiv pentru care trebuia să părăsesc hotelul și să-i fac o vizită urgentă într-o altă localitate. L-am rugat să-mi facă nota de plată, apoi am urcat în cameră să-mi fac bagajele. Mă tot gândeam la cele „șapte flacoane” ale „bunicii mele”, de fapt ale șefului meu direct din Centrala de informații, căci el era bunica. „Șapte flacoane” însemnau șapte zile cât puteam să mai stau în spațiul „Andra”, unde mă aflam, ca să rezolv toate problemele cu agentul A007. Legătura cu bunica o stabilise „Sandy”, după despărțirea de la restaurantul Toreadorul, unde ne văzusem cu câteva ore în urmă. Pentru Sandy era mai simplu și mai ușor să vorbească cu „rudele” sale din țară decât pentru mine, ca diplomat. Se vede treaba că în Centrală se știa câte ceva din întâmplările lui A007. La plecarea din restaurant îl rugasem pe Sandy să transmită Centralei un mesaj cifrat în care să explice „Doctorului” ce pățise A007 și să-i ceară aprobarea să facem o deplasare până în spațiul „Banana” cât se poate de repede, pentru a obține datele despre moștenirea prietenei omului nostru. Dacă situația era reală, Katty ar fi obținut banii necesari pentru răscumpărarea copilului și totul ar fi fost OK.

M-am plimbat puțin prin zona din care plecasem, după stilul meu de verificare, apoi am croit-o direct spre periferia de vest, situată chiar pe coasta oceanului

Dacă „Doctorul” era de acord, urma să închiriem un avion de la un prieten de-al său și să plecăm a doua zi la destinația fixată. Am ajuns în cameră, mi-am strâns repede cele câteva lucruri, apoi am făcut un duș, puțină ordine și am coborât la recepție. Mi-am plătit cazarea, i-am lăsat recep-

ționarului comisionul și i-am spus că revin după câteva zile. I-am motivat că trebuie să-mi văd bunica, internată într-un spital dintr-un orașel situat la câteva sute de kilometri distanță. Am ieșit din hotel, m-am urcat în mașină și m-am dus la Joe, proprietarul centrului de unde o închiriasem. Am prelungit închirierea cu încă o săptămână, motivându-i că plec cu niște prieteni într-o excursie ceva mai departe de localitate. I-am lăsat și lui Joe un comi-

sion frumușel și am plecat spre periferia de vest a orașului să-mi caut un alt hotel. M-am plimbat puțin prin zona din care plecasem, după stilul meu de verificare, apoi am croit-o direct spre periferia de vest, situată chiar pe coasta oceanului. Era o zonă plină de verdeț și liniște, de fapt cea mai curată zonă a orașului, cu străzi ceva mai înguste, dar cu mulți palmieri și multe vile ale bogătaşilor din oraș. Îmi convenea, pentru că mă puteam verifica ușor din punctul meu de vedere, iar de aici ajungeam foarte repede pe autostradă, unde aș fi putut scăpa repede de orice filor care s-ar fi ținut după mine prin oraș. Am ales un hotel situat la câteva sute de metri de plajă, dar puțin mai retras, cu o parcare destul de mare și un parc frumușel, cu alei care duceau direct spre plajă. După numărul de mașini parcate la ora aceea se părea că nu prea aveam concurență la alegerea unei camere care să mă satisfacă. Și am avut dreptate. Am găsit o cameră superbă, la ultimul etaj, cu balcon și vedere la ocean.

„Nu-ți lua bagaje cu tine. Avem acolo tot ce ne trebuie. În avion îți voi da toate amănunțele necesare. Va fi o surpriză mare pentru tine”

Am verificat puțin camera, mi-am pus semnele de rigoare la bagaje și am ieșit din hotel la o mică plimbare prin parcul din apropiere. Trebuia să sun nea-

părat și la „bunica” și la Sandy. Am mers mai întâi până la plajă, am admirat apusul de soare, am intrat în câteva magazine, mi-am cumpărat câteva reviste și țigări, apoi m-am întors în parc și m-am așezat pe o bancă, cu o vedere superbă spre ocean, dar și spre toate celelalte alei, hotel și parcare din apropiere.

Mi-am aprins o țigară, am mai studiat puțin peisajul din jurul meu apoi am scos telefonul mobil și am format numărul „bunicii”. Ne-am salutat, i-am cerut scuze pentru ora la care deranjam, după care i-am

„Nu-ți lua bagaje cu tine. Avem acolo tot ce ne trebuie. În avion îți voi da toate amănunțele necesare. Va fi o surpriză mare pentru tine”

povestit scurt și codificat ce se întâmplase. „Bunica” m-a ascultat cu atenție apoi mi-a spus că primise „vederea” de la mine. Îmi mulțumea pentru „urările” transmise și mă ruga să nu uit de „flacoanele” cu „medicamentul” de care avea nevoie pentru „tratament”. Am asigurat-o că voi alerga peste tot numai să i-l gășesc. Am mai adăugat că mă simt foarte bine, că timpul este superb și că s-ar putea să plec pentru câteva zile cu un prieten până la o fermă de-a sa, aflată într-un stat vecin și că mi-ar mai trebui niște bani. Mi-a recomandat să-l sun pe „vărul” meu din Ohio și să-l rog să-mi dea un împrumut, pe care să i-l restituie la revenirea în

țară. „Vărul” nu era altul decât atașatul nostru cultural din „Banana”. Se potrivea totul de minune. Oricum trebuia să plec cu Sandy a doua zi. I-am mulțumit „bunicii”, i-am urat însănătoșire grabnică și am închis. După câteva minute l-am sunat pe Sandy. I-am spus că am vorbit cu bunica și că se simte mai bine, dar că trebuie

să-i procur cele „șapte flacoane”. Nu l-a surprins rugămintea „bunicii”, apoi i-am povestit cum găsisem hotelul, unde era și ce panoramă superbă avea camera pe care o ocupasem. „Măine dimineață plecăm în «excursia» pe care ți-am promis-o, a continuat el. Am vorbit cu un prieten, care are un avion superb. Îl pilotează chiar

el. Ne duce la destinație și se întoarce. Mi-am luat o săptămână liberă. Va fi superb. Am rezervat camere la un hotel. Nu-ți lua bagaje cu tine. Avem acolo tot ce ne trebuie. În avion îți voi da toate amănunțele necesare. Va fi o surpriză mare pentru tine”. (va urma)

SORIN V. TEODORESCU

Unii politicieni români fac, mai departe, jocul Moscovei. Miza: Republica Moldova

Preocuparea clasei politice românești doar pentru procesul de integrare în Uniunea Europeană a lăsat pe planul doi observarea și comentarea (de rezolvare nici nu poate fi vorba) unei situații de real pericol care ne poate afecta în viitorul apropiat.

Este vorba despre dezvoltarea în apropierea frontierelor României a unui posibil conflict zonal generat de situația din Transnistria.

Tratate semnate pe bandă rulantă

România s-a autoexclus, încă din 1992, de la rezolvarea acestei spinoase probleme, astfel încât principalii actori privind viitoarele tratative asupra Transnistriei au rămas Republica Moldova, Rusia, Ucraina și OSCE.

Diplomația românească nu a fost, din 1990 și până în 2004, excesiv de preocupată de o politică de siguranță națională.

Amintim în acest context semnarea Tratatului cu URSS, sub președinția lui Ion Iliescu, în 1991, și Tratatul cu Ucraina, prin care România a renunțat la platoul continental al Mării Negre și la Insula Șerpilor.

Adrian Severin, ministrul de Externe din guvernarea CDR care a negociat acest act, a aruncat pisica în curtea NATO și UE, susținând că cele

doi organisme ne cer să avem tratate de bază cu toți vecinii.

De ce ne oprim asupra acestei probleme? Pentru că, fiind stat NATO, mai devreme sau mai târziu va trebui să facem față nu numai cerințelor Alianței de securizare a frontierelor din estul țării, ci și unei noi crize generate de existența unei enclave secesioniste. Ne referim la Transnistria.

Adrian Severin dorește ruperea Moldovei

Recent, fostul ministru de Externe Adrian Severin a lansat teza conform căreia Transnistria ar putea deveni o enclavă în Comunitatea Statelor Independente, patronată de Moscova și Uniunea Europeană. Dacă această variantă privind rezolvarea problemei Transnistriei venea de la Kremlin, lucrurile erau de înțeles. Din păcate, aparține unui parlamentar român, fost ministru de Externe, fost președinte OSCE.

Concomitent, Moscova a lansat un nou plan de reglementare a conflictului transnistrian, care prevede formarea unui nou stat, pe baze federative, între Transnistria și Moldova, care ar urma să poarte numele de Moldavia.

Conform acestui proiect, Transnistria ar urma să devină o formațiune administrativ-teritorială în cadrul noului stat –

Moldavia –, iar viitorul parlament va fi bicameral, format dintr-un număr egal de deputați de la Chișinău și de la Tiraspol.

Prin această combinație este evident că Transnistria ar putea obține mult dorita recunoaștere internațională.

Moscova își bagă din nou coada

În planul Moscovei există și o „șopărlă” care privește asigurarea de garanții militare noului stat – Moldavia. Garanțiile militare ar urma să fie asigurate de un contingent internațional, format însă doar din trupe aparținând Federației Ruse și Ucrainei.

Nu dorim să se creadă că domnul Severin este influențat de politica Moscovei, dar nici nu înțelegem ce presupune „decuparea temporară a Transnistriei de Republica Moldova”, pe care o susține fostul ministru de Externe.

La urma urmelor, domnul Severin a intrat cu adevărat în atenția opiniei publice cu o declarație care a provocat un scandal enorm, atât în România, cât și pe plan extern.

Este vorba despre celebra sa declarație din timpul guvernării CDR din care rezulta că doi președinți de partide și trei redactori-șefi sau directori de gazete ar fi fost spioni străini.

Recent, fostul președinte Constantinescu a dezvăluit numele unuia dintre persoanele menționate în celebra „listă a

lui Severin”: Dumitru Tinu. A spus domnia sa că era nominalizat ca agent sovietic. Severin nu l-a contrazis pe Emil Constantinescu, ceea ce înseamnă că timp de ani de zile unul dintre cele mai influente cotidiane din România, „Adevărul”, a fost condus de un agent de

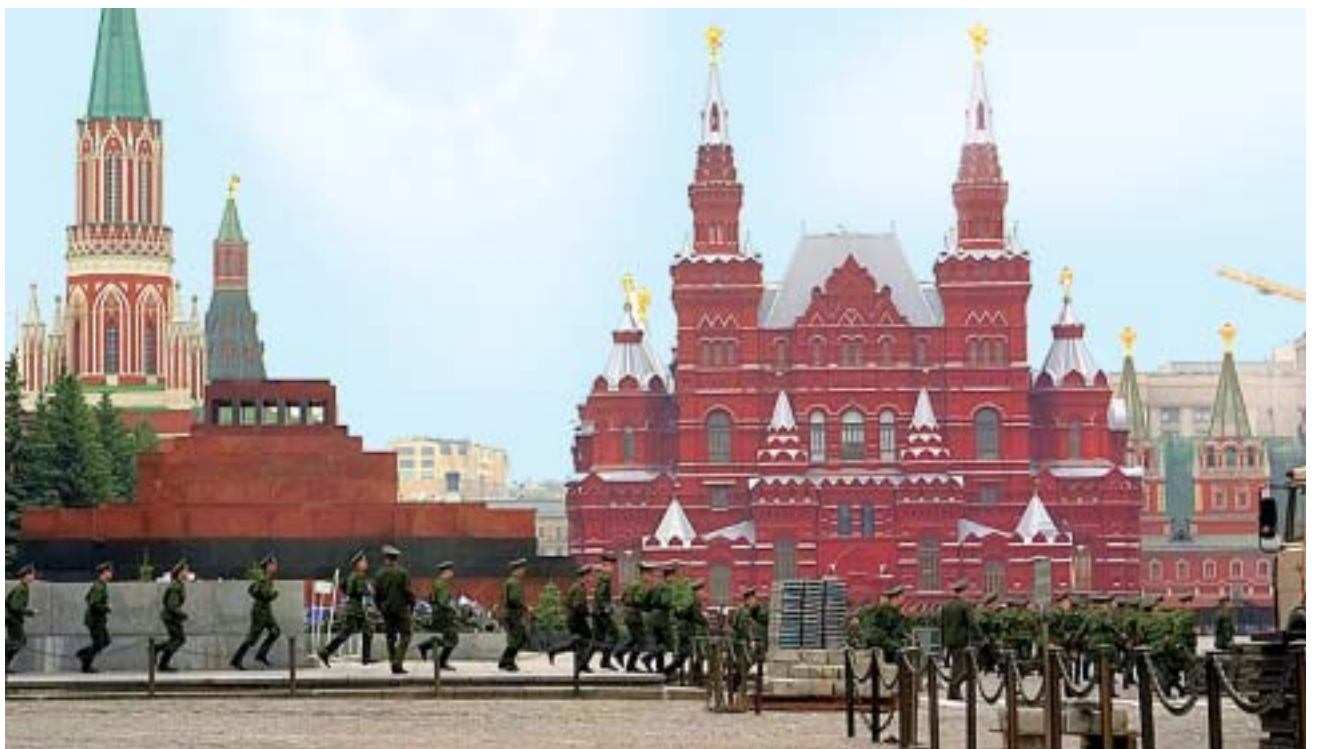
influență care a lucrat pentru sovietici și, de ce nu, ulterior pentru ruși.

Desigur, tezele domnului Severin despre modul în care ar trebui soluționat conflictul din Transnistria nu au nici greutatea și nu prezintă nici gravitatea declarațiilor sale despre

infiltrarea mass-media și a clasei politice de serviciile secrete străine.

Rămâne însă o întrebare. Activitatea anumitor politicieni este sau a fost influențată de vectorii ai unor servicii secrete? Și în ce scop?

DANIEL BĂLAN

dosar

Lupta cu serviciile secrete comuniste prietene, într-o țară comunistă

UM 0110, așa-zisa unitate anti-KGB (V)

Acțiunile spionajului sovietic în România, până în 1990, au avut doar într-o mică măsură valențe pur informative. Motivația KGB-ului de a privi conducerea de la București ca fiind ostilă Moscovei nu a fost constituită de temerea Kremlinului că Ceaușescu ar părăsi lagărul socialist, ci de relațiile strânse cu China Comunistă și cu Iugoslavia lui Tito, cei doi marieretici ai sistemului comunist. De fapt, Ceaușescu se visa mai curând un lider al țărilor nealiniat, de unde și dese sale propuneri pentru desființarea NATO și a Tratatului de la Varșovia.

Este edificator din acest punct de vedere dosarul de urmărire informativă al lui Virgil Trofin, fost locotenent al lui Nicolae Ceaușescu, care a fost lucrat de UM 0110 din ordinul lui Postelnicu, la indicația personală a secretarului general al CC al PCR

Nefericita aplicare a unor perceptive ale revoluției culturale din China și instituirea și încurajarea unor practici ale cultului personalității specifice Coreei de Nord au dus la îndepărtarea intelectualilor de politica PCR și ulterior la constituirea unor grupări dizidente.

Criza alimentară, raționalizarea bunurilor de consum, a curentului electric, a benzinei, exacerbarea cultului personalității cuplului Ceaușescu, umilirea muncitorilor și a țăranilor, dar și a cadrelor militare, a dus la jumătatea anilor '80 la apariția unei stări de așteptare ciudate din punct de

vedere al românilor. Se dorea debarcarea cuplului Ceaușescu, inclusiv cu ajutorul Moscovei.

Aceste considerații sunt necesare, pentru că prezentarea și analiza acțiunii clandestine sovietice în România nu poate fi ruptă de contextul general al societății românești.

Rolul UM 0110, supranumită unitate anti-KGB încă de la înființare, principala sa atribuție a fost urmărirea membrilor de partid cu stagiu în ilegalitate, care trăiseră o perioadă de timp în URSS. De asemenea, această unitate a avut sarcina de a urmări pe activiștii PCR care, dintr-un motiv sau altul, căzuseră în dizgrația lui Ceaușescu.

Este edificator din acest punct de vedere dosarul de urmărire informativă al lui Virgil Trofin, fost locotenent al lui Nicolae Ceaușescu, care a fost lucrat de UM 0110 din ordinul lui Postel-

nicu, la indicația personală a secretarului general al CC al PCR. Postelnicu, ordonase generalului Neculicioiu să se „producă probe” din care să rezulte că Trofin este agent KGB.

Aceste lucruri nu înseamnă însă că UM 0110 împreună cu Direcția a IV-a de Contrainformații militare, nu a dat câteva lovituri puternice spionajului sovietic.

În numărul trecut am prezentat cazul generalului Șerb, recrutat de spionajul militar sovietic, pe vremea când se

Existau destui ofițeri superiori care se specializaseră în URSS în perioada anilor '50 și care fuseseră recrutați de GRU, iar ulterior trecuți în conservare

afla la specializare în URSS. Armata română s-a aflat într-o permanentă supraveghere a spionajului sovietic, în primul rând datorită faptului că nu mai

participa la manevre militare pe teritoriul altor state. În al doilea rând, România își dezvoltase profilul de armament, ceea ce îi permitea să fie independentă față de complexul militaro-industrial din URSS.

În fine, Ceaușescu respingea subordonarea totală a armatei române față de CFAU (comandamentul Forțelor Armate Unite) ale Tratatului de la Varșovia.

Pe de altă parte, existau destui ofițeri superiori care se specializaseră în URSS în pe-

rioadă anilor '50 și care fuseseră recrutați de GRU, iar ulterior trecuți în conservare.

Anul 1968, marcat de atitudinea curajoasă a lui Ceaușescu de a condamna intervenția trupelor sovietice și a altor țări socialiste în Cehoslovacia a fost momentul în care KGB-ul și GRU-ul au dispus reacționarea agenților „în adormire”.

În acest fel, a fost înregistrată o convorbire între generalul Arhip și mareșalul Greciko care a avut loc cu ocazia unei întâlniri conspirative

În toamna anului 1968, după evenimentele din Cehoslovacia, s-a desfășurat la Bacău o aplicație specială pentru apărarea antiaeriană fără trupe, dar cu participarea unor specialiști sovietici. Cu această ocazie, sovieticii au prezentat o expoziție de rachete sol-sol și aer-aer, pe care doreau ca armata română să le achiziționeze. Până la urmă nu s-a întâmplat acest lucru, deoarece specialiștii români au ajuns la concluzia că rachetele erau depășite din punct de vedere tehnic și operativ. La aplicația de la Bacău, șeful grupei de ofițeri români era generalul Floca Arhip, adjunct al ministrului Apărării Naționale, iar din partea conducerii armatei sovietice delegația a fost condusă de mareșalul Andrei Greciko. Din datele obținute de lucrătorii români de contrainformații, pe timpul

aplicației, a rezultat că generalul Floca Arhip, într-o evidentă contradicție cu ceilalți ofițeri români din delegație, susținea ca partea română să cumpere rachetele și focoasele de la sovietici, ceea ce a tras un serios semnal de alarmă. Analizându-se apoi anumite date și informații despre cariera și relațiile generalului Arhip, s-a stabilit un plan de supraveghere strict a acestuia inclusiv folosirea tehnicii operative, insistându-se mai ales asupra persoanelor pe care le contacta din rândul ofițerilor sovietici. În acest fel, a fost înregistrată o convorbire între generalul Arhip și mareșalul Greciko care a avut loc cu ocazia unei întâlniri conspirative. Cu această ocazie, generalul român a raportat mareșalului sovietic îndeplinirea unor sarcini pe care le primise de la spionajul militar sovietic, cu ocazia unei ședințe pe linie de comandă a Tratatului de la Varșovia. Generalului Arhip i s-a trasat ca sarcină „stabilirea nominală a potențialilor colaboratori din rândul

conducerii armatei, partidului și statului”. Erau preferați de către GRU ofițeri și activiști de partid cu vederi prosovietice. Generalul român i-a prezentat interlocutorului său un tabel nominal cu relațiile apropiate ale unor persoane de interes operativ pentru spionajul sovietic.

Din analiza convorbirii înregistrate, coroborată cu alte date și informații a rezultat că generalul Arhip era rezident cu vechi state de serviciu al GRU și avea în legătură operativă alți agenți din rândul ofițerilor armatei române.

Ca măsuri de neutralizare, conducerea Ministerului Apărării Naționale, cu avizul lui Ceaușescu, a hotărât pensionarea forțată a generalului Floca Arhip și scoaterea din rândul armatei a tuturor ofițerilor fideli URSS. (va urma)

GEORGE DORŃI

sub lupă

Primari și primari

Primarul unei comune sau oraș, deși este ales prin vot, fie pe lista unui partid, fie independent, o dată instalat în funcție devine primul „gospodar” al localității în care a fost ales și mai puțin politician. Un parlamentar este prin excelență un politician.

După alegerile locale, cetățenii sunt mai optimiști în general, așteptând cu nerăbdare ca primarul ales, indiferent de formațiunea politică din care provine, să-și suflece mânecele și să se apuce serios de treabă. Să recupereze întârzierile pe care le-a provocat fostul primar, care avea „alte preocupări” și se depărtase mult de ceea ce doreau cetățenii de la el.

Să le rezolve problemele multe și tot mai multe care s-au acumulat de-a lungul celor 16 ani, de la evenimentele din decembrie '89 și până azi.

Primari. Clasificare

Primarii se pot împărți în mai multe categorii. Una dintre acestea ar fi cea a primarilor statonici. Ei sunt devotați partidului care i-a propus și comunității pe care trebuie să o reprezinte și să o servească. De cele mai multe ori, aceștia sunt

lipsiți de noroc. Adică ei au fost aleși, însă partidul lor n-a venit la guvernare. Acum începe calendarul. Primarul inițiază un proiect, încercând să-l promoveze și să-l realizeze în practică în folosul comunității, dar... nu are fonduri. Partidul de guvernământ sare cu cramioanele pe el. Îl sabotează, îl umilește, în sfârșit, îl presează să treacă cu arme și bagaje la acel partid. Unii o fac din dorința sinceră de a-și ajuta alegătorii, cetățenii care au avut încredere în el. Alții refuză și în cele din urmă eșuează lamentabil, pentru că alegătorul, cetățeanul de rând, nu vrea să știe de mocirla politică. El știe că are cratere pe stradă, că are canale inundate și când plouă vine puhoiul peste el și-l înecă.

O altă categorie de primari ar fi aceea a oportuniștilor, a traseiștilor politici.

Aceștia sunt aleși pe listele unui partid și dacă partidul lor a rămas în opoziție sar în barca puterii imediat, uitând de toți și de toate. La alegerile următoare procedează la fel și uite așa au reușit unii să-și păstreze funcția de primar 16 ani. La o simplă analiză a activității lor constăți

cu ușurință că n-au făcut nimic pentru comunitate, însă au acumulat averi uriașe pentru ei și rubedeniile lor, nu din salariul de primar, firește, ci din activități ilegale, dar care nu sunt observate de cei în drept pentru că, nu-i așa, „ăsta e băiat bun, de-al nostru, din popor”.

Demnitar for ever

Ar fi bine ca legiuitorul să se gândească la un act normativ care să interzică migrarea de la un partid la altul după ce un demnitar a fost ales pe listele unui partid. După ce pleacă din funcția pe care o deține se poate înscrie în ce partid dorește.

Dar cum totdeauna interesul să primească demnitari de la alte partide este al partidului de guvernământ, care are majoritatea în Parlament, o astfel de lege nu va fi promovată niciodată, spre satisfacția celor care se rotesc și în paguba cetățeanului care este bun doar o dată la 4 ani sau, după caz, la 5 ani, când trebuie să bage buletinul în urnă.

Atunci, subit, îi apucă pe toți politicienii un dor mistuitor de popor, nu mai pot de dragul lui. Ce-o să mai facă ei când vor

fi votați? Pensii mari, dar mari, nu așa cum au dat alții, locuri de muncă, prafuri pentru brâncă.

Tineretul? Ehee! Ce planuri mari au ei pentru tineret, ce condiții o să-i ofere... Studenții vor avea cămine de 5 stele etc., etc. Iar toamna, studenții găsesc în loc de cameră decentă un fel peșteră cu mai multe intrări și ieșiri, o grămadă de nisip în

mijloc și câțiva muncitori care joacă șeptic pentru că nu le ajunge cimentul și n-au cum să lucreze, sau camere ocupate de parlamentari puși pe economii, mai mare rușinea.

În sfârșit, mai există o categorie de primari. Primarii infractori. Bandiți în regulă. Mafioți cu școala absolvită la zi, care nu ezită să-ți ia terenul,

casa și ce ai mai avea la el pe feudă, privindu-te în ochi cu nerușinarea caracteristică hoților din buzunare.

Aceasta este categoria cea mai periculoasă de primari. Ei au bani, au relații, au putere. Aceste specii de primari cresc și se dezvoltă foarte bine în mediul rural. Săteanului nu-i mai rămâne decât să-și frece căciula în mâini și să se jeluiască tot hoțului care l-a jefuit, săracul om amăgindu-se cu ideea că este o greșală și că dom'primar are grijă să-i rezolve problema, „că el a făcut și scris la primărie și nu are cum...”.

În numărul următor al revistei „Alerta” vă vom prezenta un caz de neimaginat aproape, în care un primar dintr-o comună de pe lângă București i-a furat pur și simplu terenul unui cetățean, dându-i aprobare altuia să-și construiască o vilă pe proprietatea cetățeanului. Nu-i așa? Statul garantează proprietatea – glăsuiește Constituția României. Nu este vorba aici de vreo confuzie. Nu este vorba de o constituire sau neconstituire a dreptului de proprietate. Cetățeanul păgubit deținea terenul în baza unui contract de vânzare-cumpărare autentificat la notar. Plătise bani grei pe acel teren. Când l-a întrebat pe primar de ce a permis să se construiască pe terenul său, a primit un răspuns stupefiant.

„Am crezut că ai murit prin străinătate și de aceea am dat terenul tău altuia”, a răspuns primarul cu nonșalanță. „Da' lasă că îți dau eu altul de la mine, stai liniștit”, a continuat primarul. Și omul a stat liniștit vreo câțiva ani buni, plimbat de primar de la o lună la alta.

Dar despre toate acestea, cu lux de amănunte, în numerele viitoare ale revistei „Alerta”.

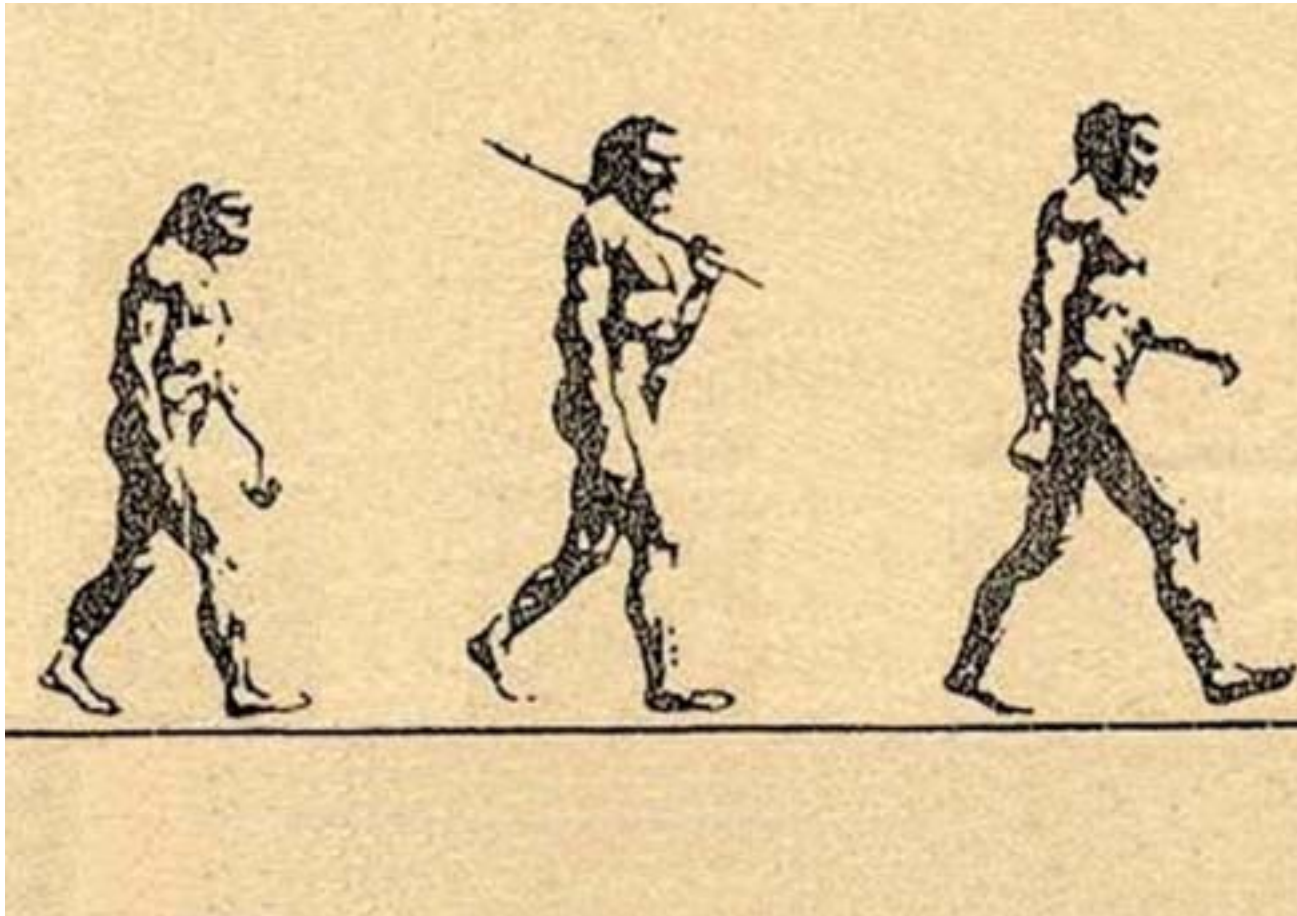
IOAN CRĂTU

tineret

Această pagină va fi dedicată tinerilor. Și, pentru că nu putem vorbi despre ei fără ca ei să fie de față, aici veți găsi întotdeauna părerile lor despre ceea ce îi preocupă. Pentru ca lucrurile să fie și mai clare, i-am rugat să descrie generația din care fac parte și am ales câteva dintre cele mai interesante răspunsuri...

Cu pene sau fără pene

De fiecare dată când avem o problemă (și eu am o problemă în ultima vreme: toți oame-

nii cu care m-am întâlnit au senzația acută că sunt centrul universului nu numai al lor și al

mamelor lor, lucru de necontrazis și de necercetat, că doar am și altele mai bune de făcut, dar

și al universului meu și al nostru și al cui s-o nimeri să se aple prin preajmă), e bine să aruncăm un ochi în ograda anticilor.

Nici că se putea cuvânt mai nimerit decât „ogradă“. Căci poate vă mai amintiți geniala definiție dată omului, dată de unul dintre filosofi greci al cărui nume, firește, îmi scapă, ca „animal fără pene“. Excelent! De fiecare dată când ceva se umflă în pene, îmi vine să-i spun să stea liniștit, căci n-are în ce să se umfle, fiind un biet animal fără pene. E o ieșire elegantă din situația în care omul ține morțiș să te facă părtaș la toate seturile de lenjerie primite moștenire de la străbunica, pe care le spală și apretează cât mai în gura mare și cât mai în public. E un indiciu că ar trebui să ne oprim puțin din ce facem (exemplu: bălăcărirea partenerului de cuplu, jelania interminabilă despre oboseală și greutățile vieții) și să reflectăm asupra micimii și nimicniciei noastre.

Desigur, definirea omului a avansat de la animal fără pene la animal social și, mai nou, la sistem hipercomplex (iată cum reușește omul să se pube singur în părțile moi!), dar omul o fi ținut pasul cu evoluția? Dacă unii au evoluat, înseamnă că alții cu siguranță au regresat, asta însemnând, probabil, că au coborât la stadiul de animal cu pene. Îi sfătuiesc pe cei din urmă să se grăbească să prindă repede din urmă căruța evoluției, căci, în plină epidemie de gripă aviară, nu rentează.

CE NE ENERVEAZĂ

Oricât am fi de toleranți și de stăpâniți, fiecare suntem călcați pe coadă în diverse moduri de semenii noștri. Vom vedea ce anume îi mai enervează pe tineri la semenii lor în această toamnă.

Lucia D. (22 ani, studentă).

În primul rând delăsarea. Cred că e o caracteristică națională. Sentimentul ăla că, dacă îți faci treaba, ești fraier, pe când dacă lași pe altul să facă, te mai și odihnești și ești șmecher. În al doilea rând, nesimțirea. O să mai treacă ceva timp până când oamenii o să învețe să meargă pe stradă, de pildă sau să se scuze dacă te-au călcat pe picior sau ți-au băgat umbrela în nas.

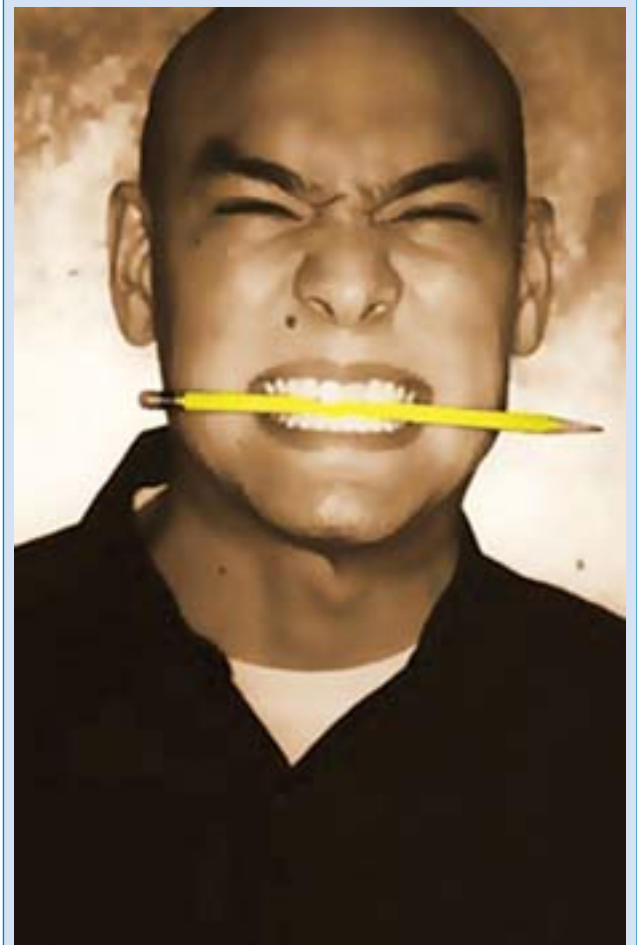
Nicolae F. (20 ani, student).

Eu vorbesc despre tineri acum și spun descurajarea. De fapt, pesimismul, deghizat la mulți dintre ei sub masca acestui realism sau pragmatism sau

de propriile probleme ca să se mai uite și în jurul lor.

Radu P. (21 ani, student). Mă enervează o chestie de care mă fac și eu vinovat: dezordinea. Se lucrează într-un total haos, se învață în haos, totul se face de-a valma și apelând tot timpul la improvizatie. E adevărat că de cele mai multe ori te descurci foarte bine și așa, dar îți cere mai mult efort și eu, care sunt un mare leneș, aș prefera ca toată lumea să se organizeze mai bine.

Sorana I. (28 ani, asistent vânzări). În meseria mea, în care tot timpul intru în contact cu oameni noi, am ajuns să mă

cum îi mai spun ei. De fapt, e o atitudine defetistă și pasivă, pe care nu știu unde au învățat-o, poate că au venit cu ea de acasă sau poate că li se pare că e mai bine să fii pesimist, ca să te bucuri după aceea mai mult dacă ți se întâmplă ceva bun.

Raluca T. (21 ani, studentă).

Mă enervează mitocănia din jur și lipsa oamenilor de delicatețe. Mă enervează când nu știu să ceară, să mulțumească, să salute, să zâmbească. Mă enervează că sunt prea apăsați

feresc de nesinceritate și această dorință de a înșela tot timpul la cântar. Adică oamenii încearcă să ciupească măcar puțin, cât ar fi de puțin într-o afacere, ca să aibă senzația că au fost inventivi și abili. Deși de multe ori nu le iese, vor încerca și a doua oară, cu siguranță.

Valentin L. (25 ani, jurist).

Cred că rigiditatea și tenacitatea cu care se agață de teoriile și ideile lor, chiar dacă știu că sunt greșite. Și lipsa de toleranță la greșelile celorlalți, adică paiful din ochiul vecinului.

Pagină realizată de IULIA GORZO